

community

The New Apostolic Church around the world

04/2026/LT

Kristus, bažnyčios galva

Leidyklos skiltis
Atviros durys į dangų

Pamaldos
Kristaus kūnas: vienybė
daugialypiškume

Doktrina
Daugiau nei apeigos:
Šventoji Vakarienė

New Apostolic Church
International

Atviros durys į dangų

Mieli broliai ir seserys,

kaip patekti į dangų? Tai ne teorinis klausimas, o gana konkretus: kas veda į bendrystę su Dievu – o kas atitolina? Palyginimas apie sūnų paklydėlį mums siūlo įdomią perspektyvą.

Sūnus palaidūnas grįžta ir maldauja tėvo atleidimo. Tėvas jam duoda naują apdarą, žiedą ir naujus batus: „Mano sūnus buvo pražuvęs – ir jis atsirado.“ Švenčiama didelė puota: tėvo ir sūnaus bendrystė, visų dalyvaujančiųjų bendrystė, vienybė daugialypiškume. Tobula bendrystė meilėje. Ir dabar kyla klausimas: kaip patekti į šią puotą?

Kad suprastume, kaip galima likti už puotos ribų, pažiūrėkime į vyresnįjį sūnų. Jis išgirsta: „Tavo brolis grįžo.“ Jis supyksta ir lieka nuošalyje. Tėvas netgi ateina pas jį ir pakviečia vidun. Durys atviros. Bet jis visai nenori vidun.

Vėlesniame tėvo ir sūnaus pokalbyje paaiškėja: vyresnysis sūnus yra apkartęs – įkalintas tuščios garbės ir savanaudiškumo.

Tai mums parodo, kad kelią į puotą blokuoja ne tėvas. Vyresnysis sūnus pats lieka nuošalyje – įkalintas įžeidumo, lyginimo savęs su broliu ir reikalavimų. Durys atviros,

Nuotrauka: Tarptautinė NAB

kvietimas galioja, kelias laisvas. Tačiau įeiti gali tik tie, kurie nori atsisakyti savo nuostatos.

Dievas kviečia ir mus: nelikite nuošalyje. Palikite tai, kas mus skiria – savanaudiškumą, tuštybę, kartėlį. Ateikite į bendrystę, kurią siūlo Dievas. Durys atviros.

Nuoširdžiamė sąryšyje
Jūsų

Helge Mutschler

Kristaus kūnas: vienybė daugialypiškume

Nuotraukos: Pietų Afrikos NAB

Sekminių sekmadienis, 2026 m. gegužės 24 d.
Keiptaune (Pietų Afrika)

1. Korintiečiams 12, 13:

Mes visi buvome pakrikštyti vienoje Dvasioje, kad sudarytume vieną kūną, visi – žydai ir graikai, vergai ir laisvieji; ir visi buvome pagirdyti viena Dvasia.

Mieli broliai ir seserys, per Sekminės minime Šventosios Dvasios išliejimą. Tačiau tai daugiau nei minėjimas. Dėkojame ir šloviname Dievą už šį Šventosios Dvasios išliejimą. Dėl šio Šventosios Dvasios išliejimo galime patirti Viešpaties buvimą tarp mūsų dabar, čia, šiandien. Kadangi Šventoji Dvasia veikia žemėje, kadangi ji veikia bažnyčioje, galime patirti, kad Viešpats yra tikrai čia. Jis nėra toli danguje. Jis yra tarp mūsų. Mes galime jį girdėti. Mes galime jausti jo meilę. Mes galime patirti jo artumą. Dėkojame Tau, visagali Dieve, kad atsiuntei savo Dvasią į žemę. Mes taip pat išpažįstame savo tikėjimą. Mes tikime Kristaus bažnyčia. Tai yra mūsų tikėjimas. Mes tikime Kristaus bažnyčia. Taigi, kai kalbame apie Kristaus bažnyčią,

kai mūsų tikėjimo išpažinimas kalba apie bažnyčią, mes neturime omenyje Naujosios apaštalų bažnyčios kaip žmonių sukurtos religinės organizacijos. Mes turime omenyje Kristaus bažnyčią, kuri yra Šventosios Dvasios darbas. Tai kažkas švento, kažkas tobulo, sukurta Šventosios Dvasios. Ši Kristaus bažnyčia yra pakrikštytų tikinčiųjų susirinkimas – jūs žinote apie tai –, kurie seka Kristumi ir išpažįsta jį kaip Viešpatį. O, galėčiau pusvalandį kalbėti apie šį vieną sakinį. Pakrikštyti tikintieji, kurie seka Viešpačiu ir išpažįsta jį kaip savo Viešpatį. Tai yra Kristaus bažnyčia. Apibūdindamas ją – kadangi tai šiek tiek sunku suprasti, nes tai labai teologiška –, Paulius naudoja įvaizdį, kurį kiekvienas gali suprasti – Kristaus kūno įvaizdį. Jis sako: taip, Kristus yra danguje. Bažnyčia yra jo kūnas žemėje. Taigi, tai lengva įsivaizduoti. Galva, Kristus, yra danguje. Jo kūnas yra žemėje.

Ir taip Kristus tęsia savo darbą žemėje per savo kūną. Galva yra danguje, bet jis tęsia išganymo darbą per kūną. Jis nesustojo ir nepasakė: „Gerai, aš atlikau savo darbą, baigiau, grįžtu pas Tėvą, tu tęsk.“ Ne, jis tęsia, nes jis vis dar yra per savo Dvasią. Jis tęsia savo darbą, ką darė būdamas žemėje. Jis atlieka jį žemėje per savo kūną. Ką Jėzus darė būdamas žemėje? Jis apreiškė Dievo prigimtį. Jis skelbė savo meilę. Jis skelbė savo valią, savo galią, savo išganymo planą. Tai buvo pirmas dalykas, kurį jis padarė būdamas žemėje. Ir tada jis pašaukė nusidėjėlius atgailauti ir pakvietė juos sekti paskui jį. Tai buvo antras punktas. Jis taip pat rūpinosi vargšais, ligoniais, stokojančiais. Ir jis jiems padėjo. Jis norėjo jiems padėti, išpirkti juos iš kančios. Jis taip pat nuėjo pas nusidėjėlius ir parodė jiems: tu esi nusidėjėlis, bet Dievas tave myli. Ir jis parodė nusidėjėliams, kad Dievas juos myli, ir jis užtarė juos. Net ir tiems, kurie neatgailavo. Jis mylėjo juos ir parodė jiems, kad Dievas juos myli, ir jis užtarė juos. Ir galiausiai, penktas punktas: jis surinko savuosius, savo mokinius. Jis norėjo, kad jie būtų vienybėje. Tai buvo Jėzaus Kristaus darbas, kai jis buvo žemėje. Dabar jis yra danguje, bet tęsia savo darbą žemėje. Jis tęsia išganymo darbą per savo kūną, per tikinčiųjų, kurie seka Kristumi, kurie išpažįsta jį

kaip savo Viešpatį, susirinkimą. O ši bažnyčia? Tai esame mes. Mūsų užduotis yra atlikti darbą, kurį Jėzus atliko, kai buvo žemėje. Šiandien, čia, šioje vietoje, toje vietoje, kur mes gyvename. Ir taip, Jėzaus Kristaus išganymo darbą žemėje galima patirti per kūną – per bažnyčią. Ir mes turime užtikrinti, kad žmonės atpažintų, jog šis išganymo darbas vyksta. Mes dalinamės Dievo meile su žmonėmis. Ir mes juos raginame: atgailaukite, prašome, sekite Kristumi. Mes stengiamės padėti tiems, kurie kenčia. Mes stengiamės padėti ir guosti ligonius. Mes norime, kad nusidėjėliai žinotų: Dievas jus myli, net jei esate nusidėjėliai. Ir net jei netikite, net jei neatgailaujate, mes meldžiamės už jūsų išgelbėjimą. Ir mes tęsiame Jėzaus Kristaus darbą. Mes prisidedame prie jo žmonių vienybės. Tai yra Kristaus kūnas. Tai yra jo misija.

Šis kūnas yra žemėje, kaip ir Jėzus Kristus buvo žemėje. Tai taip pat reiškia, kad už to slypi kita prasmė. Tai reiškia, kad Kristaus kūnas – mes – taip pat patiriame tuos pačius dalykus, kuriuos patyrė Jėzus žemėje. Ir atminkite: skaitant Evangeliją, Jėzus Kristus kartais atrodė labai galingas. Jis darė didelius stebuklus. Ir jam labai sekėsi. Šimtai,

Galva, Kristus, yra danguje. Jo kūnas yra žemėje.

tūkstančiai žmonių sekė paskui jį ir klausėsi jo. Labai galingas. Jis buvo gerbiamas, juo žavėjosi. O tada, kitose vietose ar kitais laikais, jis atrodė nepaprastai silpnas. Jis buvo kritikuojamas. Jis buvo atstumtas. Jis buvo apleistas. Niekas juo nesekė. Net jo mokiniai išėjo. Ir jis net negalėjo apsiginti. Kai kuriose vietose, kai kuriais laikais jis buvo labai stiprus. Kitomis dienomis, kitomis vietomis, labai silpnas. Bet mes visi žinome, kad iš tikrųjų jis buvo absoliučiai stiprus. Tačiau jo stiprybė nebuvo atliktų stebuklų skaičius. Jo stiprybė nebuvo jo mokinių skaičius. Kokia buvo jo stiprybė? Jo stiprybė buvo jo meilė Dievui. Jo ištikimybė Dievui. Jo paklusnumas. Ir šis paklusnumas, ši ištikimybė, ši meilė leido jam prisikelti iš numirusių ir įžengti į Dievo Karalystę.

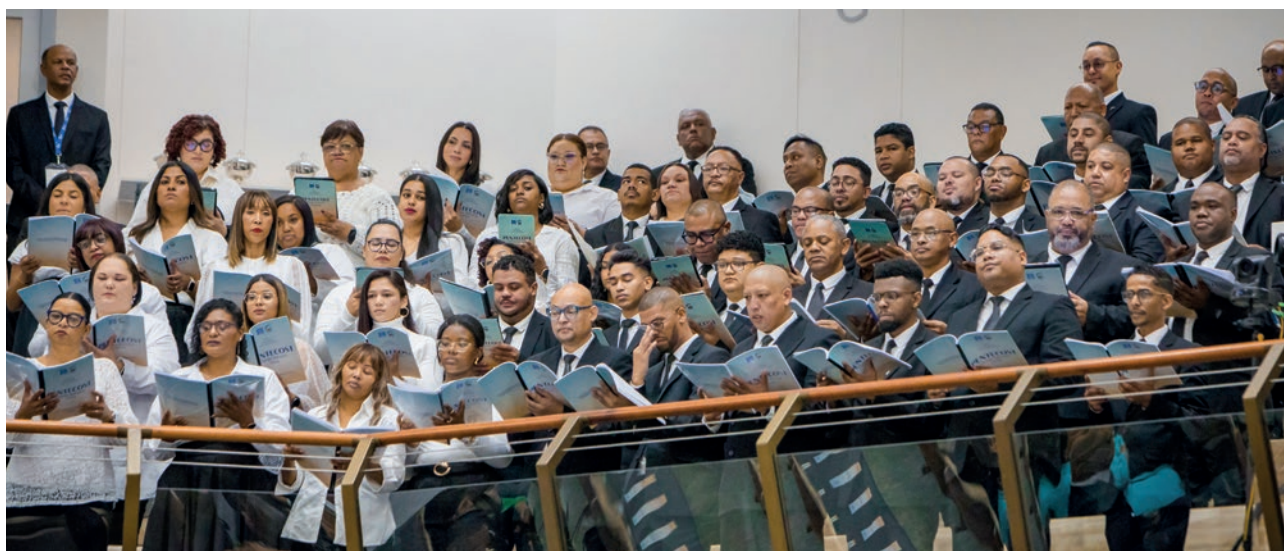
Tai buvo jo stiprybė. Pažvelkite į šiandieninį Kristaus kūną, Kristaus bažnyčią. Vėlgi, tai ne Naujoji apaštalų bažnyčia kaip organizacija. Tai apie tikinčiuosius, išganymo darbą. Kartais, kai kuriose vietose, ji atrodo nepaprastai stipri. Pagalvokite apie praeitį, nuostabų vystymąsi. Tūkstančių tūkstančiai Paženklinių per metus. Narystės sprogimas. O kai kuriose šalyse – ypač daug narių. Naujoji apaštalų bažnyčia yra gerbiama. Krikščionių tikėjimas yra gerbiamas. Krikščionys yra gerbiami. Ir jie turi didelę įtaką visuomenėje. Bažnyčia atrodo labai stipri. Kitais laikais ir kitose vietose Kristaus bažnyčia, arba tai, ką mes matome kaip Kristaus bažnyčią, atrodo itin silpna. Jokios sėkmės.

Žmonės nebesidomi Evangelija. Kai kuriose vietose žmonės, krikščionys, yra persekiojami vien dėl to, kad tiki Kristumi ir seka juo. Ta pati istorija. Kartais labai silpni kai kuriose vietose, kartais labai stiprūs kai kuriose vietose. Tačiau tikroji stiprybė yra ne įtaka, ne nariai, ne pinigai. Tikrosios Kristaus bažnyčios stiprybė, ištikimų tikinčiųjų, kurie išpažįsta Kristų kaip savo Viešpatį, stiprybė yra jų ištikimybė, meilė Kristui ir paklusnumas. Ir kadangi jie seka Kristumi iki galo, kadangi jie lieka ištikimi, kadangi gerbia Kristaus įstatymą – mylėkite Dievą ir savo artimą – jie patirs prisikėlimą. Tai yra jų stiprybė.

Taigi, iš tikrųjų, apaštalų misija, apaštalų tarnystės misija visame pasaulyje, yra ne tik padidinti mūsų bažnyčios narių skaičių. Nėra tikslo tapti turtingiausiais. „Oho, jie turi pinigų.“ Nėra tikslo tapti įtakingiausiais. Apaštalų misija yra mokyti tikinčiuosius

Apaštalų misija yra mokyti tikinčiuosius sekti Evangelija.

sekti Evangelija, daryti tai, ką Jėzus mums įsakė. Tai yra tikroji apaštalų tarnystės misija. Vėlgi, Kristaus bažnyčios stiprybė slypi ne narystėje, turte, finansinėje gerovėje, įtakoje pasaulyje, dalyvavime ar kur nors kitur. Ir apaštalų tarnystės stiprybė slypi ne jos sėkmėje. Tai yra meilė, tikėjimas ir paklusnumas. Apaštalai siunčiami mokyti mus vykdyti Dievo valią. Ir todėl Paulius sako, kad Kristus yra kūno galva, nes būtent galva sprendžia, ką kūnas turi daryti. Sprendimus priima Jėzus Kristus, ir tai turi labai svarbių pasekmių Kristaus kūnui – Kristaus bažnyčiai. Tikroji Kristaus bažnyčia turi vykdyti Jėzaus Kristaus

valią. Jėzus atėjo ir tarė: „Aš atėjau suteikti jums amžinojo gyvenimo. Mano karalystė ne iš šio pasaulio.“ Jis tai pasakė labai aiškiai. Deja, daugelis krikščionių tai pamiršo. Aš tai sakau labai rimtai. Niekas negali teigti, kad valdo šalį Jėzaus Kristaus vardu. Niekas negali apsimesti, kad eina į karą Jėzaus Kristaus vardu. Niekas. Niekas negali naudoti Jėzaus Kristaus Evangelijos smurtui ir neapykantai pateisinti. Noriu tai labai aiškiai pasakyti, nes gyvename laikais, kai žmonės viską painioja. Kristaus bažnyčios galva yra Kristus. Jis sprendžia, kas nutiks, ką Kristaus bažnyčia turi daryti. Ir jis pasakė: „Mano karalystė ne iš šio pasaulio.“ Jūs negalite valdyti Kristaus vardu. Jūs negalite eiti į karą ir teigti, kad Jėzus jus siuntė. Karo, smurto bei neapykantos negalima pateisinti Evangelija. Štai kur esmė.

Antras punktas. Yra tiek daug krikščionių, kurie nori pasinaudoti Evangelija, kad praturtėtų. Žinote klestėjimo evangeliją. Šiomis dienomis ji labai populiari. Jei melsitės, jei tikėsite, jei aukosite, tapsite turtingi ir visos jūsų problemos bus išspręstos. Kur Biblijoje tai parašyta? Nežinau, mes turbūt turime kitokią Bibliją. Jėzus pasakė: „Negalite tarnauti ir Dievui, ir pinigams.“ Tai neveikia. Jis nesakė: „Aš atėjau, kad visi vargšai praturtėtų.“ Jis taip pat nesakė: „Aš atėjau, kad visi turtingieji praturtėtų.“ Ne, jis tiesiog pasakė: „Aš atėjau suteikti jums amžinąjį gyvenimą.“ Jis nenorėjo išspręsti visų žemės problemų. Jis tapatino save su vargšais. Atminkite, Jėzus Kristus tapatino save su vargšais, ligoniais, atstumtaisiais, nusidėjėliais. Tai yra Evangelija. Tai reiškia, kad negalime tiesiog naudoti Evangelijos žemiškiems

Kairėje: Helge Mutschler ordinuojamas vyriausiuoju apaštalu
Dešinėje: vyriausiasis apaštalas Helge Mutschler išleidžia savo pirmtaką
Jean-Luc Schneider į poilsį

reikalams. Tai reiškia, kad žemiškas turtas nebūtinai yra palaiminimas. Tai taip pat reiškia, kad turtas netrukdo jums būti išganytiems. Tai taip pat reiškia, kad skurdas nėra praeiksmas. Tai taip pat reiškia, kad skurdas negarantuoja išganyto. Kadangi esi vargšas, būsi išgelbėtas. Tai tiesiog neturi nieko bendra su tuo. Kad būtum išgelbėtas, turi sekti Kristumi ir vykdyti Dievo valią. Jėzus apibendrina Dievo valią: „Mylėk Dievą ir mylėk savo artimą.“ Broliai ir seserys, tai yra Evangelija. Ir tai yra Kristaus bažnyčios užduotis. Kristaus bažnyčios galvos valia taip pat nėra, kad nusidėjėliai būtų baudžiami arba kad nusidėjėliai būtų verčiami keistis ir atgailauti. Jėzus niekada nieko nevertė. Bažnyčios užduotis nėra nustatyti nuodėmių hierarchijos. Kai kurios nuodėmės yra labai rimtos; jos yra mirtinos. O kitos nėra tokios rimtos. Ir mano nuodėmės visai nėra rimtos. Ne apaštalų tarnystės užduotis, ne Kristaus bažnyčios užduotis yra nustatyti nuodėmių hierarchiją. Kristus nori, kad mylėtume nusidėjėlius ir padėtume jiems būti išgelbėtiems. Nusidėjėlio atsivertimas yra Dievo ir nusidėjėlio reikalas. Mes negalime priversti siekti išganyto.

Mes negalime priversti atsiversti ir nenorime. Kristus yra galva. Ir, be abejo, visi nariai, tikintieji, mes esame šio kūno nariai. Mes žinome šį vaizdinį.

Esame apie tai girdėję. Kūno nariai yra labai skirtingi. Yra dideli, maži, turtingi, vargšai. Labai išmintingi. Kiti – mažiau išmintingi. Tai faktas. Nariai yra labai skirtingi. Tačiau Paulius šiuo Kristaus kūno vaizdiniu nori pasakyti, jog kiekvienas yra reikalingas. Ir ši Kristaus bažnyčios narių įvairovė yra Dievo valia. Taip yra neatsitiktinai. Na gerai, turime su tuo susitaikyti, kadangi jie visi skirtingi. Ne, ne, ne. Tai Dievo valia. Tai yra šio kūno vaizdinio prasmė. Jie sąmoningai turi skirtingas dovanas, skirtingas misijas, skirtingas užduotis. Jie yra visiškai skirtingi. Yra stiprių. Ir yra silpnų. Tiesa, kalbant apie stiprius ir silpnus. Kas yra silpni? Na, iš Keiptauno perspektyvos, silpnieji yra kituose žemynuose. Taip? Tai pavojus mūsų bažnyčiai kaip Naujajai apaštalų bažnyčiai. O pritaikius dvasiniame lygmenyje, tai pavojus Kristaus bažnyčiai. Kiekvienas skirtingai supranta šį silpnumą. Ar galiu atvirai kalbėti? Kai kurie sako: „O, Europoje jie tokie silpni, nes jų narių mažėja. Europos tikėjimas mažėja. Jie silpni. Mes esame stiprūs.“ O galbūt Europoje jie sako: „O, kai kuriose šalyse už Europos ribų jie taip silpnai supranta Evangeliją, teologiją, kad net nesugeba paaiškinti Trejybės – toks silpnas supratimas. Jie silpni.“ Jie toleruoja tą, jie toleruoja aną. Ir štai tokie dalykai vyksta

bažnyčioje. Jie silpni. Patikėkite mano patirtimi. Mes visi, be išimties, esame silpni kažkieno akyse. Visi mes. Visada atsiras kažkas, kas galvoja: „Tas yra silpnas. Aš esu stiprus.“ Tačiau Kristui svarbu būtent tai, kaip elgiamės su silpnaisiais. „Ką darote vienam iš šių mažiausiųjų mano brolių, darote man.“ Broliai ir seserys, atleiskite, kad galbūt kalbu per rimtai. Tačiau bažnyčios ateiviai labai svarbu pripažinti, kad vieni laiko vienus žmones silpnais, kiti – kitus. Aš net nediskutuojau, kas teisingas, o kas neteisingas. Aš tiesiog sakau mums visiems: prisiminkite Jėzaus žodžius: „Ką tik darote vienam iš mažiausiųjų mano brolių, – tam, kuris jūsų akyse yra silpnas, – kaip elgiatės su juo, ką darote jam, darote man.“ Tai būtina mūsų bažnyčios ateiviai ir vienybei. Tai, kaip elgiamės su silpnaisiais, liudija apie Kristaus buvimą mūsų bažnyčioje. Tai, kaip elgiamasi su silpnaisiais mūsų tarpe, apreiškia ir liudija apie Kristaus buvimą tarp mūsų. Prašome išlaikyti šią mintį savo širdyse ir sielose, taip pat ir ateiviai.

Kūno narių silpnybės ir įvairovė nesutrukdydys kūno užbaigimui. Šventoji Dvasia toliau dirbs ir užbaigs savo darbą. Žinoma, šiandien šio užbaigimo nematome. Visai

ne, nes nematyti jokio tobulumo. Visur matome vargšus nusidėjėlius. Bet mes žinome, kad Šventoji Dvasia atlieka tobulą darbą ir kad ji užbaigs išganymo darbą, ir kad Kristaus nuotaka bus paruošta. Kas svarbu tau, man? Mūsų ištikimybė, mūsų meilė, mūsų paklusnumas čia ir dabar, tomis sąlygomis, kuriomis gyvename. Svarbu, kaip elgiamės su nusidėjėliais, silpnaisiais, savo artimaisiais. Tie, kurie seka Kristumi ir išpažįsta jį kaip savo Viešpatį, patirs prisikėlimą.

ESMINĖS MINTYS

Bažnyčia liudija Kristaus buvimą žemėje. Kristus vadovauja bažnyčiai. Bažnyčios nariai yra vieningi Kristuje ir tarnauja vienas kitam. Šventoji Dvasia ruošia bažnyčią Kristaus sugrįžimui.

Jaunimo dienos Frankfurte prie Maino

Lietuvos NAB delegacija jaunimo festivalyje kartu su tikėjimo seserimis iš Portugalijos

Jaunimo dienų savaitgalis, kuriame dalyvavo grupė jaunimo iš Lietuvos, lydima krašto vyresniojo A. Andrijanov ir kunigo A. Rakausko, vyko pirmąjį rugsėjo savaitgalį Frankfurte prie Maino.

Šiomet jaunimo dienos tapo jaunimo festivaliu! Tai buvo nepaprastas laikas su šūkiu „Jėzus – saugu“ nuo rugsėjo 4 iki 6 d. Frankfurto Kalbacho sporto ir laisvalaikio centre. Jaunimas galėjo džiaugtis festivalio atmosfera, dirbtuvėmis ir daugybe muzikos, gilinti savo tikėjimą, švęsti su jaunimu iš visos Europos ir mėgautis nepamirštama bendryste!

Svarbiausias renginio įvykis – pamaldos rugsėjo 6 d., sekmadienį, kurias laikė krašto apaštalas Stefan Pöschel. Kauno NAB bendruomenės diakonas P. Ezerskis kartu su diakone iš Portugalijos buvo pakviesti prie altoriaus priimti Šventosios Vakariinės sakramentą mirusiesiems iš krašto apaštalo rankų.

Vėly sekmadienio vakarą mūsų jaunuoliai grįžo į Vilnių ir išvažiavo į Kauną, Panevėžį, Šiaulius, Radviliškį, Šilutę, Kretingą, Klaipėdą ir N. Akmenę.

Kauno NAB bendruomenės diakonas P. Ezerskis ir diakonė iš Portugalijos prie altoriaus priima Šventosios Vakariinės sakramentą mirusiesiems iš krašto apaštalo rankų

Ekskursijoje po Frankfurto miestą

Seminaras bažnyčios tarnams

Apaštalas F.-W. Otten rugpjūčio 29 d. į Šiaulius sukvietė LNAB tarnybos brolius ir seseris. Seminaras „Nuodėmės sąvoka“ – tai vyriausiojo apaštalo pavedimu nagrinėtini skirtumai tarp nuodėmės ir kaltės, nuodėmės pasekmės, malonė – nuodėmių atleidimas, sielovados užduotys ir kiti aspektai.

Po pertraukos apaštalas F.-W. Otten pravedė LNAB atstovų susirinkimą, kur buvo išklaudyta ir patvirtinta 2025 m. LNAB finansinė ataskaita.

Bažnyčios tarnai su apaštalu F.-W. Otten seminare Šiauliuose

Apaštalo F.-W. Otten pamaldos Panevėžyje

Rugpjūčio 30 d. apaštalas F.-W. Otten, lydimas krašto vyresniojo A. Andrijanov, laikė pamaldas Panevėžio NAB bendruomenėje. Pamaldoms skirtas Žodis iš Šventojo Rašto: „Jūs gi esate gavę ne vergystės dvasią, kad ir vėl turėtumėte bijoti, bet gavote įvaikystės Dvasią, kurioje šaukiame: ‘Aba, Tėve!’“ (Rom 8, 15).

Prie altoriaus patarnavo diakonės R. Matulienė ir E. Rozenbergaitė. Apaštalas suteikė Šventąjį Paženklį vienai sielai iš Pakruojos bendruomenės. Pamaldose dalyvavo tikintieji iš Panevėžio, Pakruojos ir Šiaulių bendruomenių.

Apaštalas F.-W. Otten pamaldose Panevėžio NAB bendruomenėje

Klaipėdos bažnyčios 30-mečio šventinės pamaldos

Rugpjūčio 8 d. Klaipėdos, Kretingos, Šilutės NAB bendruomenės ir svečiai susirinko į pamaldas paminėti bažnyčios pastatymo ir įšventinimo 30-meį. Pamaldas laikė krašto vyresnysis A. Andrijanov Žodžiu iš Šventojo Rašto: „Taigi Kristaus vietoj einame pasiuntinių pareigas, tarsi pats Dievas ragintų per mus. Kristaus vardu maldaujame: ‘Susitaikinkite su Dievu!’“ (2 Kor 5, 20) Prie altoriaus patarnavo Klaipėdos NAB bendruomenės vadovas A. Rakauskas ir Šilutės bendruomenės vadovas kunigas D. Balodis. Po pamaldų tikėjimo sesutė Aldona perskaitė savo kūrybos eilėraščių ir krašto evangelistas poilsyje A. Blynas pakomentavo senas fotografijas. Kunigas D. Balodis paruošė ir parodė suskaitmenintą įšventinimo pamaldų vaizdo įrašą. Šventė baigėsi jaukioje bendrystėje prie pietų stalo.

Klaipėdos bažnyčios 30-mečio pamaldos

Šilutės bažnyčios 30-mečio pamaldos

Rugpjūčio 2 d. Šilutės NAB bendruomenės bažnyčioje pamaldas Žodžiu iš Šventojo Rašto: „Bet Viešpats yra savo Šventykloje, – tenutyla jo akivaizdoje visa žemė.“ (Hab 20) laikė vyskupas A. Strelčiūnas. Jis kalbėjo, kad „Kristaus bažnyčia ypač aiškiai pasireiškia Naujojoje apaštaly bažnyčioje. Čia veikia apaštalai ir vyriausiasis apaštalas, kad galėtume girdėti teisingą Evangelijos skelbimą, gauti išganymui būtinus sakramentus ir būti paruošti Kristaus sugrįžimui... Sutelkime dėmesį į tai, ką Kristus daro savo Bažnyčioje, o ne į atskirų žmonių klaidas. Pastebėkime ir visą tą gėrį, kurį žmonės daro bažnyčioje. Nepamirškime to! Esame įsitikinę: Dievas veikia matomoje bažnyčioje ir nuves ją į tobulumą!“

Prie altoriaus patarnavo Šilutės bendruomenės vadovas kunigas D. Balodis. Pamaldose giedojo choristai iš šešių LNAB bendruomenių, kurie dalyvavo savaitgalio renginyje „Skambanti bendrystė 2026“. Po pamaldų bendruomenė ir svečiai buvo pakviesti „Prisiminimų valandėlei“ prie kavos.

Po Šilutės bažnyčios šventinių pamaldų

„Skambanti bendrystė“ dalyviai Šilutėje

„Skambanti bendrystė“

2026 m. rugpjūčio 1–2 dienomis Macikuose (Šilutės raj.), kaimo turizmo sodyboje „Jotovila“, įvyko LNAB organizuotas bažnytinės muzikos bendruomenės savaitgalio renginys „Skambanti bendrystė 2026“. Renginys, kurio šūkiu tapo drąsinantys žodžiai „Nenusigąsk, vien tikėk“, subūrė choristus, chorų vadovus bei vargonininkus iš Vilniaus, Kauno, Panevėžio, Šiaulių, Šilutės ir Klaipėdos bendruomenių.

Šio susitikimo tikslas buvo ne tik įprasta choro repeticija ar naujų giesmių mokymasis, bet ir gilesnis dvasinis bei muzikinis augimas. Kaip renginio metu pabrėžė renginio vadovė Asta Ragaišytė, šis savaitgalis suteikė galimybę sustoti kasdienybės bėgime, susitikti vieniems su kitais, pasidalinti patirtimi bei iš naujo apmąstyti giedojimo ir tarnystės bažnyčioje prasmę.

Savaitgalio kulminacija tapo vyskupo A. Strelčiūno pamaldos Šilutės NAB bendruomenės bažnyčioje, kuriose skambėjo jungtinio choristų būrio giesmės ir bendra malda. Renginio organizatoriai dėkoja visiems atvykusiems vadovams, vargonininkams ir choristams už jų atsidavimą, skambančias širdis ir bendrystės džiaugsmą.

DIDŽIŪNAS IŠ ETIOPIJOS

DIDŽIŪNAS IŠ ETIOPIJOS

Vieną dieną angelas atėjo pas Pilypą, Jeruzalės bažnyčios diakoną, ir tarė jam: „Leiskis į kelią, vedantį iš Jeruzalės į pietus!“

Pilypas pakluso. Tai buvo atoki vietovė.

Pakeliui jis pamatė vežimą. Joje sėdėjo įtakingas vyras iš Etiopijos, rūmų didžiūnas, atsakingas už karalienės finansus. Išdininkas buvo atvykęs į Jeruzalę melstis ir dabar grįžinėjo į savo šalį. Šventoji Dvasia tarė Pilypui: „Prieik ir laikykis greta šito vežimo.“ Pilypas taip ir padarė. Jis išgirdo vyrą garsiai skaitant pranašo Izaijo knygą. Ten buvo rašoma apie žmogų, tylų kaip avinėlis.

Pilypas paklausė: „Ar supranti, ką skaitai?“ Eunuchas atsakė: „Kaip aš turėčiau suprasti, jei niekas man nepaaiškina?“

Pilypas įlipo į vežimą ir atsisėdo šalia vyro. Jis paaiškino jam, kad pranašas kalba apie Jėzų. Išdininkas atidžiai klausėsi. Pilypas papasakojo jam, ko Jėzus mokė žmones. Jiems tęsiant kelionę, jie privažiavo vandenį. Vyras parodė į jį ir paklausė: „Ar gali mane pakrikštyti?“ Jie abu įbrido į vandenį ir Pilypas pakrikštijo eunuchą.

Kai jie išlipo iš vandens,
Pilypas staiga dingo. Dievas
jį nuvedė į kitą vietą.
Didžiūnas daugiau niekada
nematė Pilypo, bet labai
džiaugėsi šiuo susitikimu ir
laimingai tęsė kelionę namo.

SVEČIUOSE PAS RUSLANĄ ALMATOJE (KAZACHSTANAS)

Mano vardas Ruslanas, o čia mano mažoji sesutė Sofija. Mes gyvename Almatoje, didžiausiame Kazachstano mieste, didelėje šalyje į pietus nuo Rusijos. Be kazachų kalbos, daugelis žmonių kalba ir rusiškai.

Neseniai su Sofija sulaukėme sesutės: Alisos.

Čia matote mano šeimą. Man dešimt metų ir aš einu į mokyklą. Mėgstamiausi dalykai man yra matematika, dailė, sportas ir istorija. Taip pat mėgstu geografiją ir mėgstu mokytis apie miestus bei jų lankytinas vietas. Sofija mokosi antroje klasėje. Mano tėtis dirba banke, o mama rūpinasi mumis, vaikais.

Mėgstu sportuoti kartu su tėčiu. Taip pat mėgstu stalo ir kompiuterinius žaidimus. Kartais vakarais visa šeima einame į kiną ar vakarienėjame prie laužo. Man patinka, kai visi esame kartu. Taip pat daug laiko praleidžiu gamtoje, stebėdamas gyvūnus. Aš myliu gyvūnus!

Ir aš dievinu makaronus.
Dažnai jie vis dar
gaminami rankomis
Kazachstano restoranuose.

Kazachstane gyvena įvairios
etninės grupės, kurios visos
draugiškai sutaria. Mūsų kultūrai
įtakos turėjo kaimyninės šalys, tokios
kaip Kinija, Mongolija, Kirgizija ir Rusija. Viena iš
kazachų tradicijų yra dainų konkursas „Aitys“. Šiame
konkurse du improvizuojantys poetai ir dainininkai
varžosi tarpusavyje, grodami tradiciniu instrumentu,
vadinamu dombra, ir atsakydami vienas kitam
spontaniškai rimuotomis eilėmis.

Didžiuojuosi gyvendamas Kazachstane. Mūsų šalis yra
didžiulė ir pasižymi labai įvairiais kraštovaizdžiais. Vakaruose
ir šiaurėje daugiausia driekiasi plokščios stepės, o
pietryčiuose ir šiaurės
rytuose – aukšti kalnai,
tarp kurių telkšo upės ir
ežerai.

Tikiu Dievu ir tuo, kad jis visada su
manimi. Su šeima kiekvieną sekmadienį
einame į bažnyčią. Ten visada šilta ir
svetinga tarp tikėjimo brolių ir seserų.

■ Ilustracija: Pavlo Syvak/adobe-stock

| Daugiau nei apeigos: Šventoji Vakarienė

Po atgailos, Viešpaties maldos ir nuodėmių atleidimo dėmesys nukreipiamas į pamaldų centrą: Šventąją Vakarienę. Antroje mokomojo straipsnio dalyje paaiškinama, kodėl aukos malda, ostijos išskyrimas ir priėmimas yra daug daugiau nei vien apeigos – ir kaip Kristus šiame procese susitinka su savo bendruomene.

Vadinamoji aukos malda yra antra laisva malda pamaldose. Ji kalbama po nuodėmių atleidimo ir prieš Šventosios Vakarienės šventimą. Aukos malda sutelkia dėmesį į Jėzaus Kristaus auką ir su ja susijusį išganymą. Už visa tai galima tiesiogiai dėkoti Dievui, Sūnui, kuris tapo žmogumi Jėzuje Kristuje, ir Šventajai Dvasiai, kuri šiuo metu veikia bažnyčioje.

Galima dėkoti Jėzui Kristui už tai, kad per pasiaukojančią mirtį Golgotoje jis padarė nuodėmių atleidimą ir sakramentus įmanomus. Galime būti dėkingi, kad tikrai atgailaujančių žmonių nuodėmės yra atleidžiamos. Šiuo metu taip pat galime melstis per Šventąją Dvasią, kad gautume stiprybės nuo šiol vengti nuodėmės, įveikti blogį ir būti vertiems.

Taip pat dėkojame už bažnyčios įsteigimą ir apaštalų pasiuntimą, per kuriuos Evangelija gali būti skelbiama tyriausia forma ir per kuriuos sakramentai gausiai teikiami gyviesiems ir mirusiesiems. Be to, dėkojame, kad galime švęsti Šventąją Vakarienę, kurioje priimame Kristaus kūną ir kraują dėl savo išganymo.

Malda Šventajai Dvasiai

Aukos maldoje taip pat turėtų būti kreipimasis į Šventąją Dvasią – epiklezė. Ji atliekama suvokiant, kad ne tik sakramentai, taigi ir Šventoji Vakarienė, yra glaudžiai susiję su Šventąja Dvasia, bet ir kad krikščionio gyvenimas turi vykti vadovaujant Dvasiai (Galatams 5, 18).

Šventoji Dvasia yra Dievo buvimas laikotarpyje tarp Kristaus žengimo į dangų ir jo sugrįžimo. Ji yra „kitas Globėjas“ (Užtarėjas), kuris primena mums Jėzaus Kristaus žodžius ir darbus bei juos sudabartina (Jn 14, 26). Šventoji Dvasia šlovina Kristų (Jn 16, 14); ji liudija ir įgyvendina jo buvimą bažnyčioje (Katekizmas 3.4.13). Todėl Katekizme dera teigti: „Bažnyčia ir Šventoji Dvasia priklauso viena kitai“ (Katekizmas 3.5.5.1).

Katekizme apie Šventosios Vakarienės ir Šventosios Dvasios santykį teigiama: „Duonos ir vyno pašventinimas Šventajai Vakarienei yra įmanomas tik todėl, kad šiame veiksmo aktyviai dalyvauja Šventoji Dvasia; taigi, Šventosios Dvasios galia kuria dieviškąją tikrovę per žmogiškus žodžius. Pilnai galiojanti Šventoji Vakarienė – tikrasis Kristaus kūno ir

■ Ilustracija: Kenn/stock-adobe

kraujo buvimas – įvyksta, kai ją įgalina Šventoji Dvasia, o Šventosios Vakarienės elementų išskyrimas atliekamas remiantis apaštalų suteiktu įgaliojimu“ (Katekizmas 3.5.5.2).

Todėl aukos maldoje reikia tiesiogiai kreiptis į Šventąją Dvasią ir šauktis jos galios. Kartu reikia prašyti Šventosios Dvasios, kad visi būtų verti priimti Šventąją Vakarienę dėl savo išganymo.

Pasiruošimas ir išskyrimas

Po aukos maldos pamaldų vedantysis taria šiuos žodžius, kurie žymi konsekracijos pradžią: „Dabar švęsime Šventąją Vakarienę.“ Šie žodžiai taip pat aiškiai parodo, kad Šventoji Vakarienė visada yra bendruomeninė vakarienė. Tie, kurie susirinko Trejybės Dievo vardu, dabar kartu švenčia Šventąją Vakarienę, kurioje tikrai yra prisikėlęs Viešpats.

Taurių atidengimą paprastai atlieka ne pamaldų vedantysis ar vedančioji, o kunigai ir kunigės, kurie iš anksto buvo paskirti šiai užduočiai. Jei nėra kitų kunigų, šį veiksmą gali atlikti diakonės arba diakonai. Šiuo veiksmu paruošiami Šventajai Vakarienei reikalingi žemiškieji elementai. Dabar jau yra žemiškieji elementai – duona ir vynas. Po to seka aiškus patvirtinimas žodžiais: „Dabar Viešpaties stalas yra paruoštas.“ Altorius dabar yra stalas, prie kurio Jėzus su savo bendruomene švenčia Šventąją Vakarienę.

Šventosios Vakarienės metu Jėzaus auka, atlikta ant Golgotos kalno, taip pat Kristaus kūnas ir kraujas yra įkūnijami tik tada, kai apeigas atlieka įgalioti dvasininkai. Be apaštalų, šį įgaliojimą turi tik įšventinti kunigai ir kunigės.

Kad Šventoji Vakarienė būtų pilnai galiojanti, būtinas apaštalų tarnystės įgaliojimas, duonos ir vyno elementai bei Šventosios Vakarienės formulės kartojimas. Jokios kalbinės klaidos nekelia pavojaus sakramento galiojimui; nei tikėjimo abejonės, nei kitos žmogiškos pamaldų vedančiojo ar vedančiosios silpnybės nekenkia ir nekelia pavojaus Šventosios Vakarienės galiojimui. Jėzus Kristus yra sakramento Viešpats; jis jį įsteigė, jis suteikė įgaliojimą tiems, kurie jį teikia, ir Šventoji Dvasia dabar tą įgaliojimą padaro veiksmingą.

Formulė ir jos reikšmė

Išskyrimo formulė yra privaloma visoms Naujosios apaštalų bažnyčios pamaldoms su Šventąja Vakariene ir skamba taip: „Vardan Dievo Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios, aš išskiriu duoną ir vyną Šventajai Vakarienei ir uždedu ant jų vieną kartą aukotą, amžinai galiojančią Jėzaus Kristaus auką, nes Viešpats ėmė duoną ir vyną, dėkojo ir kalbėjo: „Tai yra mano kūnas, kuris už jus duodamas. Tai yra Naujoji Sandora mano kraujyje, kuris pralietas už daugelį nuodėmės atleisti. Valgykite ir gerkite! Tai darykite mano atminimui. Kada tik valgote šią duoną ir geriate šį vyną, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol jis ateis. Amen!“

Trijų dalių konsekracijos formulė prasideda kreipimusi į Trejybės Dievą. Tai aiškiai parodo, kad ne pamaldų vedantysis/vedančioji, o Trejybės Dievas yra vienintelis sakramento vykdytojas. Visa, kas toliau vyksta, vyksta pagal Dievo valią Šventosios Dvasios galia. Konsekracija susijusi

su „duona ir vynu“, kurie vieninteliai gali būti Kristaus kūno ir kraujo įkūnytojai. Sakramentiniai elementai ir jų prigimtis yra tikėjimo reikalas. Septintasis tikėjimo straipsnis teigia, kad Šventoji Vakarienė „švenčiama su nerauginta duona ir vynu“ (Katekizmas 2.4.7). Septintasis tikėjimo straipsnis taip pat nurodo, kad Jėzaus auka Golgotoje yra Šventosios Vakarienės pagrindas. Jėzaus Kristaus auka, kartą paaukota, yra Šventosios Vakarienės šventime, kad šventės dalyviai galėtų su įsitikinimu skelbti Viešpaties pasiaukojančią mirtį (Katekizmas 8.2.13).

Po to cituojami Jėzaus žodžiai („Viešpats paėmė duoną ir vyną, dėkojo ir tarė“), pasakyti įsteigiant Šventąją Vakarienę. Ši Šventosios Vakarienės formulės dalis pagrįsta 1. Korintiečiams 11, 23–25 ir Mato 26, 26–28. Šventosios Vakarienės metu Kristaus kūnas ir kraujas priimami duonos ir vyno pavidale. Per šią auką sudaroma Naujoji Sandora, kurioje gali dalyvauti visi, kurie tiki Jėzumi Kristumi ir yra pakrikštyti.

Konsekracija ir išskyrimo žodžių ištarimas nepakeičia duonos ir vyno esmės. Priešingai, pridedama Jėzaus kūno ir kraujo substancija (konsubstanciacija). Šventojoje Vakarienėje duona ir vynas atitinka žmogiškąją Kristaus prigimtį, o kūnas ir kraujas – dieviškąją. Duona ir vynas nėra Kristaus kūno ir kraujo metaforos ar simboliai; veikiau Kristaus kūnas ir kraujas yra iš tikrųjų čia pat, tai yra, Jėzus Kristus yra kūniškai čia pat. Šis buvimo būdas vadinamas realiuoju buvimu (Katekizmas 8.2.12).

Jėzaus žodžiai „Tai darykite mano atminimui“ apima du aspektus: jie aiškiai parodo, kad šis šventimas nėra vienkartinis įvykis; Jėzus įsako jį kartoti. Taigi, pakartotinis Šventosios Vakarienės šventimas, aptinkamas visose bažnyčiose, kyla ne iš vien ankstyvojoje krikščionių bendruomenėje susiformavusios tradicijos, bet iš Jėzaus įsakymo įsteigiant Šventąją Vakarienę. Jėzaus žodžiai nenurodo, kaip dažnai reikia švęsti Šventąją Vakarienę. Pirmoji bažnyčia Jeruzalėje, kaip skelbiama Apaštalų darbų 2, 42.46, „Jie ištvermingai laikėsi apaštalų mokslo ir bendravimo, duonos laužymo ir maldų.“. Todėl galima manyti, kad Šventosios Vakarienės šventimas vyko gana dažnai.

Kartu išreiškiama, kad kiekvienas Šventosios Vakarienės šventimas mini Šventosios Vakarienės įsteigimą ir Jėzaus pasiaukojančią mirtį. Todėl Šventoji Vakarienė taip pat yra atminimo vakarienė (apie terminą „atminimo vakarienė“ žr. Katekizmo 8.2.8).

Paskutinis Šventosios Vakarienės formulės sakiny (1. Korintiečiams 11, 26) kalba apie Šventosios Vakarienės reikšmę tiems, kurie dalyvavo šventime. Šis sakiny greičiausiai yra papildymas prie originalios Šventosios Vakarienės tradicijos, kilusios iš apaštalo Pauliaus, ir teigia: kas priima Šventosios Vakarienės duoną ir vyną, tas išpažįsta Jėzaus mirties išganingąją reikšmę. Vėlesnis papildymas „kol jis [Viešpats] ateis“ rodo, kad Šventoji Vakarienė ir kartu su ja visi kiti sakramentai yra būtinos išganymo priemonės iki Kristaus sugrįžimo.

Sakramento priėmimas

Po Šventosios Vakarienės elementų išskyrimo pamaldų vedantysis ir kiti dvasininkai priima Šventąją Vakarienę. Tai aiškiai parodo, kad tarnystė ir sakramentas yra Viešpaties dovanos savo bendruomenei.

Tada bendruomenė kviečiama priimti Šventąją Vakarienę. Žodžiai „Dabar Viešpats kviečia Šventajai Vakarienei“ aiškiai parodo, kad Jėzus Kristus kviečia juos į bendrystę prie stalo; tai ne pamaldų vedantysis, o pats Viešpats.

Išskirtąją ostiją kunigas arba kunigė įteikia su žodžiais: „Jėzaus kūnas ir kraujas duodami tau.“ Ši formulė dar kartą pabrėžia, kad tikrasis Jėzaus kūnas ir kraujas gavėjui teikiami per ostiją. Todėl ostiją būtina įteikti oriai.

Kai bendruomenės nariai kartu priima išskirtąją ostiją, tampa aišku, kad Šventoji Vakarienė taip pat yra bendruomeninė vakarienė. Katekizmas 8.2.10 aiškina: „Šventoji Vakarienė yra bendruomeninė vakarienė trimis aspektais: švenčiant Šventąją Vakarienę, žmogumi tapęs ir pašlovintas Dievo Sūnus pirmiausia užmezga bendrystę su savo apaštalais. Šiuo atveju atkuriamą pradinę Šventosios Vakarienės įsteigimo situaciją. Tačiau Prisikėlusysis taip pat užmezga bendrystę Šventojoje Vakarienėje su tikinčiuoju, kuris yra vertas ir dėl savo išganymo ją priima. Be to, bendrystę Šventojoje Vakarienėje turi ir bendruomenė tarpusavyje.“

Šventosios Vakarienės užbaigimas

Taurių uždengimas yra ženklas, kad Šventosios Vakarienės šventimas baigėsi. Elementų, kurie buvo būtini Šventajai Vakarienei, nebėra. Pašventintuose elementuose nebelieka Kristaus kūno ir kraujo. Išskirtosios ostijos yra neatsiejamai susijusios su visu Šventosios Vakarienės šventimu ir negali būti nuo jo atskirtos. Katekizmas 8.2.12 teigia: „Kristaus kūnas ir kraujas lieka išskirtose ostijose, kol pasiekia savo paskirtus gavėjus.“ Šis teiginys nurodo konkrečią bendruomenę, dalyvaujančią Šventojoje Vakarienėje, kurios nariai laikomi tiesioginiais išskirtų ostijų gavėjais.

Leidykla

Leidėjas: Helge Mutschler, Überlandstrasse 243, 8051 Ciurichas/Šveicarija

Leidykla Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Noi-Izenburgas/Vokietija

Redaktorius: Simon Heiniger

Apžvalga

04.10.2026	Dinslakenas (Vokietija)
10.10.2026	Oklandas (Naujoji Zelandija)
11.10.2026	Oklandas (Naujoji Zelandija)
24.10.2026	Zongo (Kongo DR)
25.10.2026	Bangis (Centrinės Afrikos Respublika)
01.11.2026	Tuttlingenas (Vokietija)
08.11.2026	Pietų Bendas (JAV)
22.11.2026	Ciurichas-Zėbachas (Šveicarija)
29.11.2026	Abidžanas (Dramblio Kaulo Krantas)
06.12.2026	Herfordas (Vokietija)
13.12.2026	Mbombela (Pietų Afrika)
20.12.2026	Barnimas (Vokietija)
25.12.2026	Braunšveigas (Vokietija)

New Apostolic Church
International

